

— Ехъ, пъкъ азъ да стана царъ, замислено казало третото, ще събера на хоро най-хубавитѣ моми на свѣта и цѣлъ день ще имъ свиря съ кавала да играятъ!

Четвъртото овчарче лежало по гърба си, гледало високото синьо небе, мислило и мълчало.

— Ами ти какво би пожелалъ, ако да си царъ? попитали го другитѣ.

— Незнамъ, отговорило то, вие вземахте всичко, що е най-хубаво! . . .

Хитри крадци.

Двама цигани се сговорили да откраднатъ коня и оръжието на единъ богатъ турчинъ.

Като го срѣщнали веднѣжъ на пѣтя, единъ отъ циганитѣ се върналъ назадъ и почналъ ужъ да бѣга и да плаче. А другарѣтъ му завикалъ подиръ него :

— Не бой се, бе манго, стой бе, върни се бе! . .

— Защо бѣга другарѣтъ ти? запиталъ турчинѣтъ и спрѣлъ коня.

— Страхъ го е аго, да му не кажешъ; »Де, манго, да се качишъ на тоя конь!»

— Така ли? — засмѣлъ се турчинѣтъ и на ума му дошло да се пошегува малко. Свалилъ пушката отъ рамо и викналъ на бѣгащия циганинъ :

— Стой, или ще те застрѣлямъ!

Спрѣлъ се циганинѣтъ, а жбитѣ му тракали отъ страхъ.

— Скоро да се качишъ на тоя конь! казалъ турчинѣтъ, като слѣзълъ отъ коня си.

Циганинѣтъ плакалъ, молилъ се, па се качилъ на коня и заревалъ, колкото вече можалъ.

— Що ревешъ, бе манго? запиталъ турчинѣтъ.

— Страхъ го е, аго, да му не кажешъ: „Дръжъ, манго, пушката и пицова!“ отговорилъ другарѣтъ му.